

BOŽO VODUŠEK: PESMI

PASTEL

Redki, razsejani hrasti —
na zeleni trati
smo si dali roke
in zaplesali.

Vsa luč je v oblakih,
v sinjem, čistem nebu,
sredi vetra in plesa
smo veseli.

Sladek je okus vina,
upogibanje rok v vetru,
bele preseke luči,
lahka srca.

Smehi in glasni vzkliki:
hitreje plešimo —
ah, nesmiselne
besede in pogledi.

— Veter je planil
in se izgubil,
luč je ugasnila,
že je vino v ustih grenko.

Sence so v hrastih,
srca so plaha,
oči široko strme v zarjo —
pot domov je pred nami.

BRATOM, LJUBICAM, RABLJEM MOJE MLADOSTI

Drevesa, odrešena vsakega samovoljnega giba,
o čudoviti liki moje trudnosti.
Vas samo solnce obliva in veter upogiba,
ne poznate neodvrtljive pogubnosti,
ki jo vsako dejanje v sebi skriva.

Drevesa, simboli čistosti, nepokvarjenosti
mojemu divjemu, zbeganemu stremljenju.
Drevesa, sladke podobe svetlobne prežarjenosti,
vsa predana brstečemu življenju.
O, vi svetli stebri, polni neskončne podarjenosti.

Drevesa s tenkimi vejami, širokimi loki,
dobrotno sprejemate vase tihe šepete
zaljubljenecv, ki sede pod vašimi oboki,
nedotaknjenih deklic prve trepete,
ste tisočerim strastnim obljubam zvesti poroki.

Drevesa, jaz vas ljubim pred gorečo zarjo stoječa,
temna, obupno viseča v težkem oblaku.
Drevesa, jaz vas ljubim naga, se kriveča,
izmučena, hlepeča v dušecem zraku,
ko me več noben par na samotni poti ne sreča.

Drevesa, v svojem temnem zatočišču
skrivате kri smrti in kri ljubezni,
strast morilcev na nočnem faunskem igrišču,
in vpila ste iz njih sokove težkih, strahotnih bolezni —
boječe se odmikam vašemu pribežališču.

TRUDNOST

Moči zemlje so me zapustile,
materne vezi so usahnile.

Stene telesa so zmeraj tenkejše,
sence krvi so zmeraj svetlejše.

O, to telo, neotipljivo in tuje,
skozi katero sinji, mrzli zrak valuje.

Čudno je, da te zemlja še nosi.
Stopala ne čutijo več, kdo si.

Ali ni resnična davna slika
borilca, ki pogine, ko se zemlje ne dotika?

Kako da niso ljudje in živali
moj mrliški hod med njimi spoznali?

Ne vem, čemu nisem že zdavnaj umrl,
čemu ni padel kamen name in me strl.

REFREN (ODLOMEK IZ HIMNE PANU)

Veter, ki vse podre,
ogenj, ki vse požge,
val in gon krvi,
ki vse prevalovi.

KROG

Kdor sovraži in kdor ljubi,
ima svojega soigralca.
Ostri udarci, sladki poljubi
kri lijejo v dvobojevalca.

A kdor sam sebe ljubi,
živi od lastne krvi,
v užitku se vdaja pogubi,
kakor sveča, ki sebe gori.

A kdor sam sebe sovraži,
živi od lastne krvi.
Bolečine ne utolaži,
kdor sam udarja in sam trpi.

Kdor sam sebe sovraži in ljubi,
ne ve nikoli, da živi.
Ostri udarci, sladki poljubi
v svetu, kjer odmeva ni.

PANEGIRIK POEZIJI

O strahotno brezdno gnoja,
kamor curljajo toki vseh nečistih ran,
o gnusni, žalostni kup gnoja,
koder rastejo najčudovitejše rože.

O igra z zvoki, pojočimi besedami,
spomenik trajnejši od brona,
spomenik, krhkejši od opeke,
neprijemljivi, varajoči duh.

O neskončno podaljševanje
naših bolečin, naših slabosti,
o ničemurno ogledovanje
narcisa v brezdanji, ljubeči vodi.

O opij, omamnejši od vseh opijev,
o boginja, neusmiljenejša od Astart —
tvoji svečeniki ti služijo z vročičnimi očmi,
prizadevajo si tisoč ran, prebadajo srce

in prav polahko kaplja njihova kri na tvoj oltar,
v tvoje naročje, ti nenasitljivejša vseh Astart,
zapeljivejša, komur si zamrežila oči,
od vseh boginj, ki držijo svet

v svojih neubežnih rokah.
O ti, ki sprejemaš vse odbite,
ki se ponižani, željni k tebi zateko,
da si ugasijo pekoči spomin,

o tolažba neutolažljivih src,
o vino neupijanljivih možgan,
o zakleto čarobno zrcalo,
koder vsak obraz postane lep,

blaznost, s katero uideš blaznosti,
smrt, s katero prehitiš smrt,
videz, s katerim premagaš življenje,
zamaknjenje, s katerim prevaraš bolečino —

UPOR

Moje telo ni rojeno za razpad,
ne za skrunjajočo ljubezen s teboj,
nevidna boginja, ki te ne morem obdržati,
vedno izmikajoči se privid.

Ni rojeno zato, da krvavi
neprestano, ni žrtveni dar.
Moje srce se ti ne da pod nož,
vedno obraz izpreminjajoča krvnica.

Proč od varljive igre k odločnosti,
proč od varljivih sanj k težjemu spancu,
proč od varljive večnosti v nič.
— O samozavestna boginja v daljnem nebu,

koder ti ne morem sneti lažne krone,
zapeljivi glas, ki ga ne morem ubiti,
ne morem preslišati, ne morem se mu ubraniti —
jaz te izzivam, jaz te kolnem, jaz ti grozim!

ROMANTIČEN SKLEP

Tvoje z dišavami maziljeno telo
bodo razčetrili na vseh javnih trgih,
tvoje gnusno telo, pohotna čarovnica,
bodo sežgali na vseh grmadah,

še malo, in ti, ki si me ujela,
ki si me ponižala v sužnja kakor Omfale
Herkula, ki si me izpremenila v svinjo
kakor Kirke Ulisa, ki si me prevarala

kakor Dalila Samsona, še malo
in osramočena boš, javna pocestnica,
opljувana boš, zaznamovana s sramotnim žigom,
izgnana med gobavce, med volkove,

v puščo, med zapuščene grobove,
med mrtve zvezde in divje rože —
umri tam, odkoder si prišla!
In jaz, jaz, bom maščevan.

IZPOVED

Pričeli smo z neskončno ljubeznijo,
s čudovitimi slutnjami čiste krvi,
končali smo z neozdravljivo boleznijo
v svetu, kjer ni ne Boga ne milosti.

Hoteli smo doseči nemogoče,
vzplavati v sinjem, nadzemskem prostoru,
hoteli smo se uvrstiti med pojoče
angele v brezčasno zamaknjenem zboru.

Doseči nemogoče: Boga čutiti
v krogotoku svoje šumeče krvi,
doseči nemogoče: položiti
na njegovo utripajoče srce svoje dlani.

Doseči nemogoče: Boga objeti
v nevzdržnem poželenju in ponosu duha.

— Naenkrat so prenehale goreti
solnce in zvezde in vse luči sveta.

KRIKI

V neskončni grozi kličem tvoje ime,
mene davi z jekleno roko smrt.
Če izgovorim tvoje ime,
ne morem izgubiti ničesar več.

O biti, ljubiti, rešiti se —
streti strahotni, nevidni oklep —
Že ob rojstvu me je vanj vklenila smrt,
rodila samo zase, za svojo slo.

Draga, v neskončni grozi kličem tvoje ime.
Bori se zame s smrtjo, reši me —
Jaz sem suženj, podjarmljen mrzli, nočni sli,
za ceno svoje krvi odkupi me.

Draga, v svoje rane sprejmi me,
okoplji me v topli kopeli svoje krvi,
izperi iz mojega telesa gnusni strup,
raztopi v svojem objemu ledeni oklep.

Draga, bodi mi močnejša mati,
bodi mi zibelka, bodi mi postelja,
rodi me nanovo s krvjo in bolečino,
na svojih grudih podoji me.

Draga, bodi mi močnejša smrt,
naj v tebi vsa neusmiljena luč umre,
naj se vate prelije vsak šum in gib,
naj v tebi najdem nadsmrtni mir.

Naj bo tisti trenutek vse življenje,
naj bo med smrtjo in smrtjo edini čas,
med prepadom in prepadom edina ped —
dvigni me iz njega, pahni me vanj nazaj.

Naj bom za trenutek z vsem svetom eno,
naj bom samo še val sproščene krvi,
naj bom eno v bučanju z vsemi zvonovi,
ki so se razmajali od vesoljne strasti.

Ko bom omahnil v zadnjem zmagoslavju na kolena,
in se dotaknil tvojih bokov, tvojih nog,
naj se razbelim v neskončnem plamenu —
vsaj za trenutek naj bom Bog.

BEG V SANJE

Onstran pa je čista luč,
breztelesna vélika ljubezen —
Zagrnila me bo večna noč,
zadnja vseutolažljiva bolezen.

Nekega belega jutra v jeseni
se bom prebudil v mrzlem solncu, v omreženem vrtu,
samo mežikal bom v luč in ničesar razumel,
smehljal se kot otrok vsaki ptici in cvetlici —

VRNITEV K SEBI

Ali te bom spet začutil,
ti tenki, čisti curek,
ti beli, svetli glas,
globoko, temno dno —?

Ali bom spet poslej
občutil najpopolnejšo slast,
ko se bom v samem sebi
strnil s čudežnim: ti —?

Ta čudoviti objem,
v katerem ni nobenega upora,
ko ne čutim bolečine,
ko sem sam v sebi cel.

Ko v brezdanjem prisluškovanju
utihne vsak utrip,
ko se nemir ustali,
ko se ustavi nihalo srca —

Tenki, beli curek,
krhka, steklena posoda —
Kaj če se curek skali,
če se posoda zdrobi?